Трудолюб и Мина Нежнолюбови

И тази пролет храстът Златен дъжд разцъфтя. Златноелечко бе щастлив сред златния си дом. Стана рано сутринта и докато правеше гимнастика, си броеше:

-Раз, два, три, четири...

Някъде от тревата под храста се чу ехо:

-Ии-раз, ии-два, ии-три, ии-четири...

Огледа се щурецът и видя мравчето Трудолюб Нежнолюбов. Броеше на глас и вървеше, понесъл един цвят от храста на Златноелечко.

-Ей-ей, мравчо, какво правиш? Накъде с този цвят?

Трудолюб се спря, намери с поглед Златноелечко и отвърна:

-Днес е много, много важен ден!

-Добре. – отвърна щурецът – Е, разказвай!

Мравчо не чака да го попитат още веднъж и започна да обяснява:

-Нося тази „златна капка дъжд“ на Мина. Ще я искам за невеста. Дали ще се съгласи? – попита той.

-Как няма да се съгласи, мравчо. До днес не съм виждал толкова красив годежен пръстен. Освен това ти си трудолюбив, добър, отзивчив и щедър. Много добре ще се грижиш за нея, а някой ден - и за мравчетата ви.

Когато чу това, храстът Златен дъжд зашумоля със цветовете си и каза:

-Бъдете щастливи, много щастливи!

Досега Златноелечко не бе чувал храста да говори, но усещаше, че всичко чува и вижда. Знаеше, че е щастлив когато наоколо е спокойно, и тревожен по време на буря.

-На добър час! – извика щурецът и продължи. - Трудолюб, ти си ми приятел, искам лично да изсвиря „Сватбен марш” от Менделсон на вашата сватба.

-Благодаря, много ти благодаря!

И продължи Трудолюб към мравуняка на Мина. Когато пристигна, спря пред нея и криво-ляво попита:

-Искаш ли да споделиш живота си с мен?

Всички спряха да дишат. А тя наведе мигли и отговори:

-Да!

Прегърна я Трудолюб. Отвсякъде се чуха аплодисменти. И така Мина прие предложението и вече е с фамилия Нежнолюбова.

Още един светъл ден в двора на Златноелечко.